

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/103/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1122205164
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1122205164.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o., so sídlom Československé armády 954/7, 500 03 Hradec Králové, Česká republika, IČO: 24 785 199, zast. ŠMÍDA advokátní kancelář s.r.o., organizačná zložka, so sídlom Námestie sv. Egídia 42/97, 058 01 Poprad, IČO: 47 255 773, proti žalovanému: LEGALINK s.r.o., so sídlom Mlynské nivy 53, 821 09 Bratislava, IČO: 50 990 365, zast. Podhorský & Partners, s.r.o., so sídlom Mlynské nivy 53, 821 09 Bratislava, IČO: 46 962 000, o zaplatenie 1.763,33 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 15.05.2024, č.k. B1-3C/33/2022-112, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku I. **p o t v r d z u j e**.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku II. **m e n í** tak, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.
- III. Žalovaný **m á** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu o zaplatenie 1.763,33 eur s príslušenstvom zamietol (výrok I.), žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti rozsudku (výrok II.).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 451, § 456, zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 255 ods. 1, § 263 ods. 1, § 238 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Vecne zamietajúce rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že na strane žalovaného absentuje pasívna legitímácia v konaní. Poukázal na to, že suma 1.763,33 eur, ktorú uhradil žalobca na účet žalovaného nebola určená žalovanému ale jeho klientovi. Mal tak za to, že pasívne vecne legitimovaným na vrátenie bezdôvodného obohatenia bol adresát plnenia, t.j. strana konania, nie právny zástupca strany sporu (žalovaný). Dovodil tak, že žalovaný mal len postavenie platobného miesta (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/205/2009, 5 M Cdo/9/2008, 6 M Cdo 12/2010). Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie ustálil, že plnenie 1.763,33 eur nebolo zo strany žalobcu adresované žalovanému, ale jeho klientovi, a to bez ohľadu na to, že bolo plnené v prospech bankového účtu žalovaného, a bez ohľadu na to, čo sa s uvedenou sumou následne stalo, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP, nakoľko bol žalovaný vo veci v celom rozsahu úspešný, súd mu priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalobca, z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) a h) CSP. Namietal nesprávne právne závery súdu prvej inštancie a poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23.11.2010, sp. zn. 5MCdo 17/2009 : „ Inštitút bezdôvodného obohatenia vyjadruje zásadu občianskeho práva, že nikto sa nesmie bezdôvodne obohatiť na úkor iného, a pokiaľ k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť.“ Mal za to, že prvoinštančný súd z neznámeho dôvodu uprednostnil teoretické právne konštrukcie pred povinnosťou adresne aplikovať právne predpisy v konkrétnom prípade. Podľa jeho názoru rozhodnutie súdu popiera elementárne princípy spravodlivosti a je v rozpore s dikciou § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je bezdôvodným obohatením majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu (...). Tvrdil, že funkcia žalovaného ako platobného miesta zanikla splnením (časovo predchádzajúcej) povinnosti vyplývajúcej z uznesenia zo dňa 10.07.2019 č.k. 16Csp/45/2018-187 (ďalej len „Uznesenie č. 1“) vo výške 1.844,50 eur a nič na tom nezmenilo ani neskoršie uznesenie zo dňa 30.04.2020 č.k. 16Csp/45/2018-204 (ďalej len „Uznesenie č. 2“), ktoré nestanovilo žalobcovi žiadne ďalšie povinnosti, podľa ktorých by mal byť terajší žalovaný platobným miestom. Mal za to, že v čase zaplata sumy 1.763,33 eur žalovaný nebol v pozícii platobného miesta, neprijal plnenie v mene nikoho iného ale vo svojom mene a na svoju zodpovednosť (podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, „kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať“), preto je žalovaný pasívne vecne legitimovaný a má povinnosť nárok vrátiť. Namietal, že súd prvej inštancie pochybil aj nedostatočným preskúmaním dôkazov a tvrdení v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a teda nesprávne posúdil právny stav, keď na základe predložených a nedostatočne preskúmaných dôkazov žalobu zamietol v celom rozsahu. Nerozporoval rozhodnutia NSSR na ktoré poukázal súd vo svojom rozhodnutí (bod 4.7 rozhodnutia) a rešpektoval ich závery v tom zmysle, že pokiaľ ide o sumu bezdôvodného obohatenia vo výške 81,17 eur (teda tie ktoré žalovaný prijal ešte v pozícii advokáta, t.j. platobného miesta), tak v prípade žaloby o vydanie sumy bezdôvodného obohatenia vo výške 81,17 eur by žalovaný nebol pasívne vecne legitimovaný. Z uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a rozhodol v súlade so žalobným petítom a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril písomným podaním zo dňa 29.07.2024. Vo vzťahu k žalobcom uvedenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP uviedol, že tento odvolací dôvod neodôvodnil. Žalobca v konaní nenavrhol vykonať čo i len jeden dôkaz okrem dôkazov predložených v rámci návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 14.06.2022. Mal za to, že súd sa riadne zaoberal všetkými dôkazmi predloženými sporovými stranami. Žalobca žiadnym spôsobom nevyvrátil argumentáciu súdu, svoje tvrdenia ničím nepodložil, a to ani žiadnym relevantným výkladom, komentármi alebo judikatúrou súdnych autorít. Preto mal za to, že zo strany žalobcu došlo k zneužitiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 5 CSP (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15.03.2006, sp. zn.: II. ÚS 58/06). Uznesenie NS SR zo dňa 23.11.2020, na ktoré poukazoval žalobca sa vzťahovalo na odlišnú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia a sám sa rozporoval svojim tvrdením keď uznal, že došlo k bezdôvodnému obohateniu bez právneho dôvodu a nie na základe právneho dôvodu, ktorý odpadol. Dokazovaním bolo preukázané, že sporná úhrada bola uhradená na základe právoplatného a účinného neskoršieho rozhodnutia (čo svedčí aj z popisu žalobcom predloženého dokladu o zaplatení trov vo výške 1763,33 eur, v rámci ktorého, žalobca ako variabilný symbol uvádza: „VS:16452018“, t.j. spisovú značku vtedajšieho konania: „16Csp/45/2018“). Poukázal na § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka podľa ktorého „Bez dôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.“ Jednotlivé skutkové podstaty bezdôvodného obohatenia nemožno vzájomne zamieňať, pričom žalobca v rámci konania ani raz nešpecifikoval o akú podstatu bezdôvodného obohatenia malo ísť. Z uvedeného vyplýva, že sám žalobca má pochybnosti o svojom nároku. Poukázal na nález ÚSSR z 02.03.2016, sp. zn.: II ÚS 620/2015-94: „V prípade žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia spravidla nemožno dospieť k meritórnemu záveru o dôvodnosti či nedôvodnosti žaloby bez toho, aby sa zo skutkového hľadiska ujasnilo, o ktorú z viacerých zákonných skutkových podstát bezdôvodného obohatenia ide.“ Vo vzťahu k pasívnej vecnej legitimácii osoby povinnej na vydanie bezdôvodného obohatenia poukázal na rozsudok NS SR z 30.06.2010, sp. zn.: 4 Cdo 46/2009. V prípade zaplata náhrady trov konania advokátovi (do jeho rúk alebo na jeho účet) bez právneho dôvodu vzniká bezdôvodné obohatenie tomu, v mene koho advokát náhradu prijal, t.j. strane konania, resp. účastníkovi, ktorého v konaní zastupoval a ktorému bola ich náhrada pôvodne prisúdená. Mal za to, že bez ohľadu na to, že bolo plnené v prospech jeho bankového účtu, a čo sa s uvedenou sumou následne stalo, je zrejme, že trovy vtedajšieho konania (sporná úhrada) boli prisúdené jeho klientovi ako úspešnej strane sporu a za týmto účelom

žalobca spornú úhradu poukázal v prospech jeho účtu, čo žalobca nepopiera (§ 263 ods. 1 CSP). Je nepochybné, že žalobca adresoval spornú úhradu jeho klientovi v prospech jeho bankového účtu v postavení platobného miesta titulom neskoršieho uznesenia v úmysle uhradiť trovy konania. V danom konaní zastupoval stranu sporu na základe plnomocenstva (Uznesenie NSSR zo dňa 26.01.2010, sp. zn.: 5 M Cdo/9/2008) a plnil funkciu platobného miesta. Ustanovenie § 142 ods. 1 a § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (aktuálne § 263 CSP), upravuje tzv. platobné miesto a v konečnom dôsledku sleduje ochranu záujmov advokáta tým, že náhrada trov je vyplácaná na jeho účet (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/320/2016 zo dňa 26.04.2017). Podporne poukázal na ďalšie rozhodnutia (rozsudok (Rc) NSSR - senát zo dňa 01.05.2012 sp. zn. 4 Cdo 12/2006, uznesenie (Rc) NSSR zo dňa 26.01.2010, sp. zn.: 5 M Cdo/9/2008, rozsudok NSSR z 28. apríla 2004 sp. zn. 4 Cdo 122/2003, rozhodnutie NSSR z 25. októbra 1993 sp. zn. 2 Obdo 3/1993, rozsudok NSSR zo dňa 24.04.2004, sp. zn.: 4 Cdo 122/2003 a R 104/1994). Na záver uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa všetky atribúty súdneho rozhodnutia požadované platnou právnou úpravou, preto žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

5. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril písomným podaním zo dňa 19.08.2024. Odmietol argumentáciu žalovaného a považoval ju za účelovú v snahe vyhnúť sa povinnosti vrátenia predmetných finančných prostriedkov. Bol toho názoru, že svoj nárok si uplatnil včas a žalovaný nárok nie je premičaný, čo skonštatoval aj prvoinštančný súd. V súvislosti s argumentáciou žalovaného poukázal na Radbruchovu formulu ("Konflikt medzi spravodlivosťou a právnou istotou je možné riešiť len tak, že pozitívne právo, zaisťované predpismi a mocou, má prednosť aj vtedy, ak je obsahovo nespravodlivé a neúčelné, okrem prípadu, ak rozpor medzi pozitívnym zákonom a spravodlivosťou dosiahne tak neznesiteľnej miery, že zákon musí ako „nenáležité právo“ spravodlivosti ustúpiť"), podľa ktorej býva spravdila favorizované pozitívne právo avšak okrem prípadov, keď je platné právo v príkrom rozpore so elementárnymi princípmi spravodlivosti (A., B., C. proti redukcionizmu, s. 43, ISBN: 978-80-8101-244-0). Mal za to, že žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že nedisponuje, resp. v rozhodnom, čase nedisponoval predmetnými finančnými prostriedkami.

6. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 05.09.2024. Vo vzťahu k potrebe aplikácie Radbruchovej formuly zo strany žalobcu uviedol, že je v rozpore s logickým právnym uvažovaním, keďže v prípade ak by sa bol ako právny zástupca vo vtedajšom súdnom spore obohatil o žalovanú sumu, tak by sa mal de lege lata obohatiť voči svojmu vtedajšiemu klientovi, ktorému boli priznané trovy právneho zastúpenia a nie voči žalobcovi. Ak by žalobca postupoval v súlade so zákonom a správne by označil strany sporu, žalovaným by bol jeho vtedajší klient, ktorý by ho následne mohol žalovať o vydanie predmetných finančných prostriedkov poukázaných titulom trov právneho zastúpenia. V zmysle uvedeného sa javí žalobcova argumentácia o dosiahnutí určitej „odmeny“ nezmyselne a právne neudržateľne. V konečnom dôsledku nikdy nemohol nadobudnúť túto „odmenu“ keďže by bol povinný po vydaní právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia ju vrátiť jeho vtedajšiemu klientovi a nie žalobcovi v tomto konaní. Žalobcovi neprináleží žiadne právo súdnou cestou od neho vymáhať predmetné finančné prostriedky pretože nie je pasívne vecne legitimovaný v tomto spore. Rozhodnutie o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie nevychádza len z aplikácie pozitívneho práva, ako to prezumuje žalobca, ale vychádza aj zo zaužívanej rozhodovacej praxe NSSR, v dôsledku čoho sa o to viac javí vyjadrenie absurdne, keďže nepriamo poukazuje, že aj NSSR v skutkovo a právne obdobnej veci rozhoduje v rozpore s princípom spravodlivosti pre svoj zamietavý postoj pre zaujatie postavenia právneho zástupcu plniaceho funkciu platobného miesta ako účastníka konania. Z ustálenej judikatúry NSSR je zrejmé, že advokát pri výkone funkcie platobného miesta je oprávnený trovy konania v jeho mene držať, prípadne ich aj nadobudnúť vo svoj prospech od svojho klienta ak sa tak so svojim klientom dohodili, preto je irelevantné, či tieto finančné prostriedky držal alebo nie.

7. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem s použitím § 378 ods. 1 v spojení s § 470 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne.

8. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

9. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

10. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

11. Podľa § 263 ods. 1 CSP Ak bola v konaní úspešná strana zastúpená advokátom, súd uvedie v uznesení o výške náhrady trov konania ako prijímateľa náhrady trov konania advokáta.

12. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 14.06.2022 domáha voči žalovanému zaplata 1.763,22 eur titulom bezdôvodného obohatenia spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 1.763,33 eur od 15.06.2022 do zaplata a náhrady trov konania. Nárok skutkovo odôvodnil tým, že na Okresnom súde Spišská Nová Ves bolo vedené konanie sp. zn. 16Csp/45/2018, v ktorom vystupoval ako žalobca a žalovaný ako právny zástupca žalovaného. Okresný súd Spišská Nová Ves Uznesením č.1 rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 1.844,50 eur do 15 dní od doručenia uznesenia. Proti Uzneseniu č.1 podal žalobca dňa 02.08.2019 sťažnosť a zároveň trovy konania dňa 09.08.2019 uhradil na účet právneho zástupcu (žalovaného z tohto konania). O sťažnosti rozhodol Okresný súd Spišská Nová Ves Uznesením č. 2, na základe ktorého zmenil výrok Uznesenia č.1 tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému na účet jeho právneho zástupcu (žalovaného z tohto konania) trovy konania vo výške 1.763,33 eur do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Žalobca dňa 19.06.2020 na účet žalovaného zaplatil sumu 1.763,33 eur. Pričom podľa názoru žalobcu na základe právoplatného Uznesenia č. 2 došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu vo výške 1.763,33 eur, ktoré je povinný žalovaný žalobcovi vydať.

13. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP).

14. V podanom odvolaní odvolateľ namietal, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h) CSP). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. Bezdôvodné obohatenie predstavuje jeden z dôvodov vzniku záväzkového právneho vzťahu (porovnaj ustanovenie § 489 Občianskeho zákonníka). Na jeho vznik zákon vyžaduje kumulatívne splnenie viacerých predpokladov. Z judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že „záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne len za splnenia určitých (zákonných) predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Napokon, že nejde o prípad, kedy Občiansky zákonník napriek majetkovému prospechu bezdôvodné obohatenie výslovne vylučuje. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané“ (k tomu viď aj 2Cdo/92/2010).

16. Aktívne legitimovaným subjektom k uplatneniu práva na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 456) je ten, na koho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. Kto je v rámci zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie pasívne legitimovaný, vyplýva z ustanovenia § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka; je ním ten, koho majetok sa na úkor druhého neoprávnenne zväčšil, alebo u koho nedošlo k zmenšeniu majetku, hoci k tomu malo v súlade s právom dôjsť (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo/2457/2013). Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009), pričom v prípade skúmania legitímácie súd nie je viazaný tým, že prípadne žalovaný určité skutkové

tvrdenia nepoprie (ako namietal žalobca v odvolaní), keďže preukázanie legitímácie je vecou žalobcu, ktorú súd skúma ex offe.

17. Náhrada trov konania je nerozlučne spojená so sporovým konaním a vyplýva z jeho povahy, keď strany sporu stoja proti sebe a je namieste, aby strana, ktorá v spore so svojim nárokom zvíťazila, dostala ňou vynaložené trovy nahradené od protistrany. Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu, je teda okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov. Porazenej strane takto potom vzniká povinnosť nahradiť trovy konania víťaznej strane. Pričom nárok na náhradu trov konania má strana sporu voči protistrane. Nárok na náhradu trov konania je procesným nárokom. Až na základe rozhodnutia súdu o výške náhrady trov konania vzniká jednej strane voči druhej právo na plnenie (pohľadávka). Keďže ide vždy o uznesenie, lehota na plnenie začína plynúť od jeho doručenia. Uplynutím lehoty na plnenie je uznesenie vykonateľné (§ 238 ods. 3 CSP). To platí bez ohľadu na skutočnosť, či bola proti uzneseniu o výške náhrady trov konania podaná sťažnosť.

18. Z obsahu spisu vyplýva, že v konaní vedenom pred Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp.zn. 16Csp/45/2018 bol v plnom rozsahu úspešný žalovaný (strana, ktorú v danom konaní žalovaný zastupoval ako právny zástupca), preto mu súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania v celom (plnom) rozsahu. O výške náhrady trov konania Okresný súd Spišská Nová Ves následne rozhodol Uznesením č. 1 a podľa § 263 ods. 1 CSP ako prijímateľa náhrady trov konania uviedol žalovaného (v postavení právneho zástupcu žalovanej strany v danom konaní), nie v postavení strany sporu. Žalovaný bol len prijímateľom prisúdených trov, a to v plnom rozsahu, t. j. aj výdavkov, ktoré platila strana v spore sama a uplatnila ich ako preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré jej vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

19. Dôsledkom podania sťažnosti žalobcom v zákonnej lehote proti Uzneseniu č. 1 bola skutočnosť, že Uznesenie č. 1 nenadobudlo právoplatnosť (§ 247 Civilného sporového poriadku). Nakoľko súd v danom konaní posúdil sťažnosť žalobcu proti Uzneseniu č. 1 ako čiastočne dôvodnú, vydaním Uznesenia č. 2 v rozsahu jeho zmeňujúceho výroku bolo pôvodné Uznesenie č. 1 nahradené Uznesením č. 2. Vydaním Uznesenia č. 2 nedošlo k zmene postavenia žalovaného (postavenia právneho zástupcu žalovanej strany v danom konaní), žalovaný naďalej zostal v postavení platobného miesta pre splnenie uloženej povinnosti oprávneného účastníka. Z obsahu argumentácie žalobcu tak pred súdom prvej inštancie ako i v podanom odvolaní je zrejmé, že v čase úhrady trov konania (tak na základe Uznesenia č. 1 ako i Uznesenia č. 2) nemal pochybnosti o správnosti svojho postupu, keďže obe platby vykonal pod rovnakým variabilným symbolom VS : 16452018, ktorý zodpovedá sp.zn. 16Csp/45/2018 konania vedeného na Okresnom súde Spišská Nová Ves. Pričom samotný žalobca dôvodil len tým, že k úhrade sumy 1763,33 eur došlo z jeho strany v dôsledku „individuálneho pochybenia“ a nespochybňoval skutočnosť, že trovy konania uhradil žalovanému v danom konaní na účet jeho právneho zástupcu (v tomto konaní žalovaný), t.z. na určené platobné miesto. I keď Uznesenie č. 1 uplynutím lehoty na plnenie (15 dní od doručenia) nadobudlo vykonateľnosť, a táto vlastnosť vykonateľnosti ipso facto podaním sťažnosti suspendovaná nebola, za stavu, že žalobca mal za to, že Uznesenie č. 1 nie je správne (čo do výšky priznaných trov konania), proti prípadnej exekúcii sa mohol brániť podaním návrhu na odklad exekúcie, a to až do právoplatného skončenia konania o sťažnosti.

20. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 5MCdo/9/2008 zo dňa 26.01.2010 vyslovil: „Účastníkmi procesnoprávných vzťahov v občianskom súdnom sporovom konaní sú žalobca a žalovaný; uvedené platí aj na vzťahy vznikajúce pri náhrade trov konania (§ 142 a nasl. O.s.p.). Právnomu zástupcovi v sporovom konaní pred súdom občiansky súdny poriadok nepriznáva postavenie účastníka konania, jeho status v konaní (ako splnomocniteľa) vyplýva len zo vzťahu s tým účastníkom, ktorého v konaní zastupuje na základe plnomocenstva (resp. zmluvy o právnej pomoci). Ak je účastník zastúpený advokátom a bola mu prisúdená náhrada trov konania, účastník ktorý bol zaviazaný, je povinný ju zaplatiť na účet advokáta, a to bez zreteľa na to, či trovy vynaložil priamo účastník alebo ich za neho hradil advokát; prípadné vzájomné nároky sú samostatným vzťahom advokáta a klienta (účastníka). V takomto prípade je advokát len platobným miestom na zaplatenie náhrady trov konania priznaných účastníkovi konania; ustanovenie § 149 ods. 1 O.s.p. nemá žiaden dopad na procesné ani hmotné práva a povinnosti tretích osôb. Určenie platobného miesta má za cieľ povinnému účastníkovi uľahčiť úhradu trov konania na ktorú bol zaviazaný a zjednodušiť vyúčtovanie nákladov vzniknutých medzi účastníkom konania a jeho právnym zástupcom na základe zmluvy o právnej pomoci. Rozhodnutie súdu o povinnosti nahradiť trovy

konania je právnym titulom, ktoré vymedzuje oprávnený a povinný subjekt, obsah uloženej povinnosti a prípadne i miesto plnenia.

21. Možno tak prijať záver, že zaplatením náhrady trov konania na účet žalovaného (v danom konaní v postavení právneho zástupcu žalovanej strany) došlo k splneniu povinnosti zo strany žalobcu (v postavení povinného) voči žalovanej strane v danom konaní (v postavení oprávneného) na zákonom (i rozhodnutiami súdov) stanovenom mieste (mieste plnenia), preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď po zistení, že na strane žalovaného absentuje pasívna vecná legitímácia v konaní, žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. apríla 2004 sp. zn. 4 Cdo 122/2003).

22. V podanom odvolaní odvolateľ ďalej uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP (súd nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), uvedený odvolací dôvod však odvolateľ ničím neodôvodnil. Vo vzťahu k uvedenému odvolaciemu dôvodu odvolací súd uvádza, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním, podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahŕňa v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu nekonštatoval.

23. Ďalšie odvolacie argumenty odvolateľa odvolací súd pre rozhodnutie vo veci považoval už za pre konanie nepodstatné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. Podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu námietku účastníka konania. Je však nevyhnutné, aby súd reagoval na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (rozhodnutia ÚS SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie a priviesť úspech odvolaniu, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

24. Na základe všetkého zhora uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorými bola žaloba žalobcu zamietnutá a v závislom výroku II. o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne a právne správne potvrdil, pričom k zmene výroku II. o trovách konania pristúpil výhradne formálne za účelom jeho správnej formulácie a vykonateľnosti v súlade s ust. § 232 ods. 1 CSP (rozsudok NS SR zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6 Cdo 222/2016, sp. zn. 7Cdo/134/2017). Výroku o nároku na náhradu trov konania, aby bol tento vykonateľný, musí podľa NS SR: „zodpovedať aj formulácia výroku o trovách konania, t.j. musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti.“

25. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 2 CSP, nakoľko v odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, odvolací súd rozhodol, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).